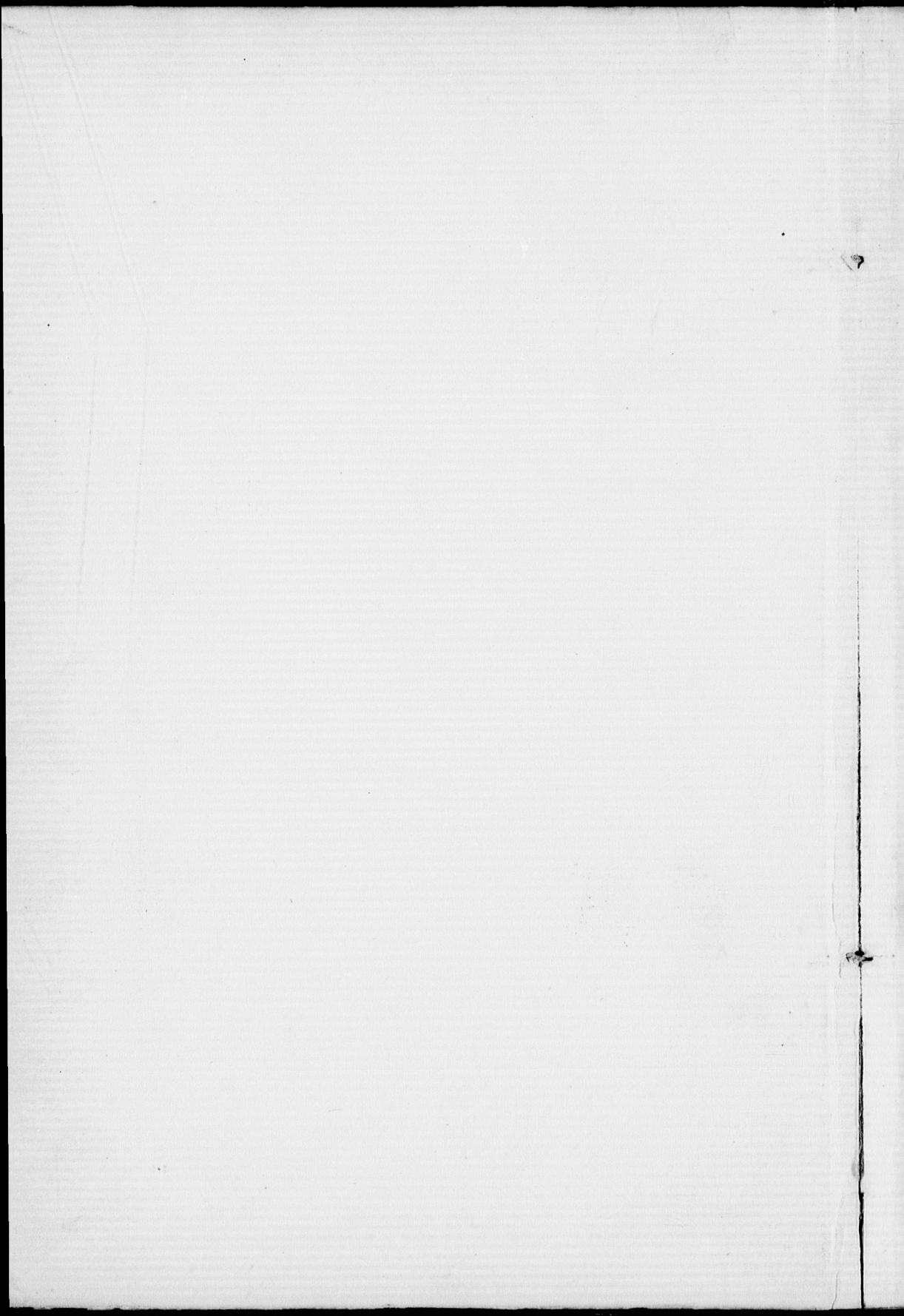

418

WIK
Vak 83

Wit

VAK

03

No. 418.

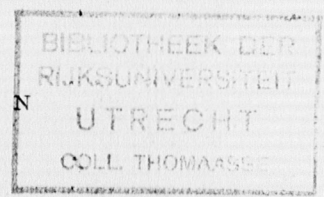
I

CHARITAS.

CANTATE

UITGEVOERD TEN VOORDEELE VAN HET ST. ANTONIUS-GESTICHT
VOOR ONGENEESLIJKEN EN BLINDEN TE ROTTERDAM.

WOORDEN
VAN

DR. H. J. A. M. SCHAEPMAN.

MUZIEK

VAN

A. SERRUYS.

~~Bibliotheek
MINDERBEGEDERS
WEERT~~

UTRECHT
Wed. J. R. VAN ROSSUM.

RIJKSUNIVERSITEIT TE UTRECHT

2379 544 0

Utrecht, P. W. van de Weijer, Stoomdrukkerij.

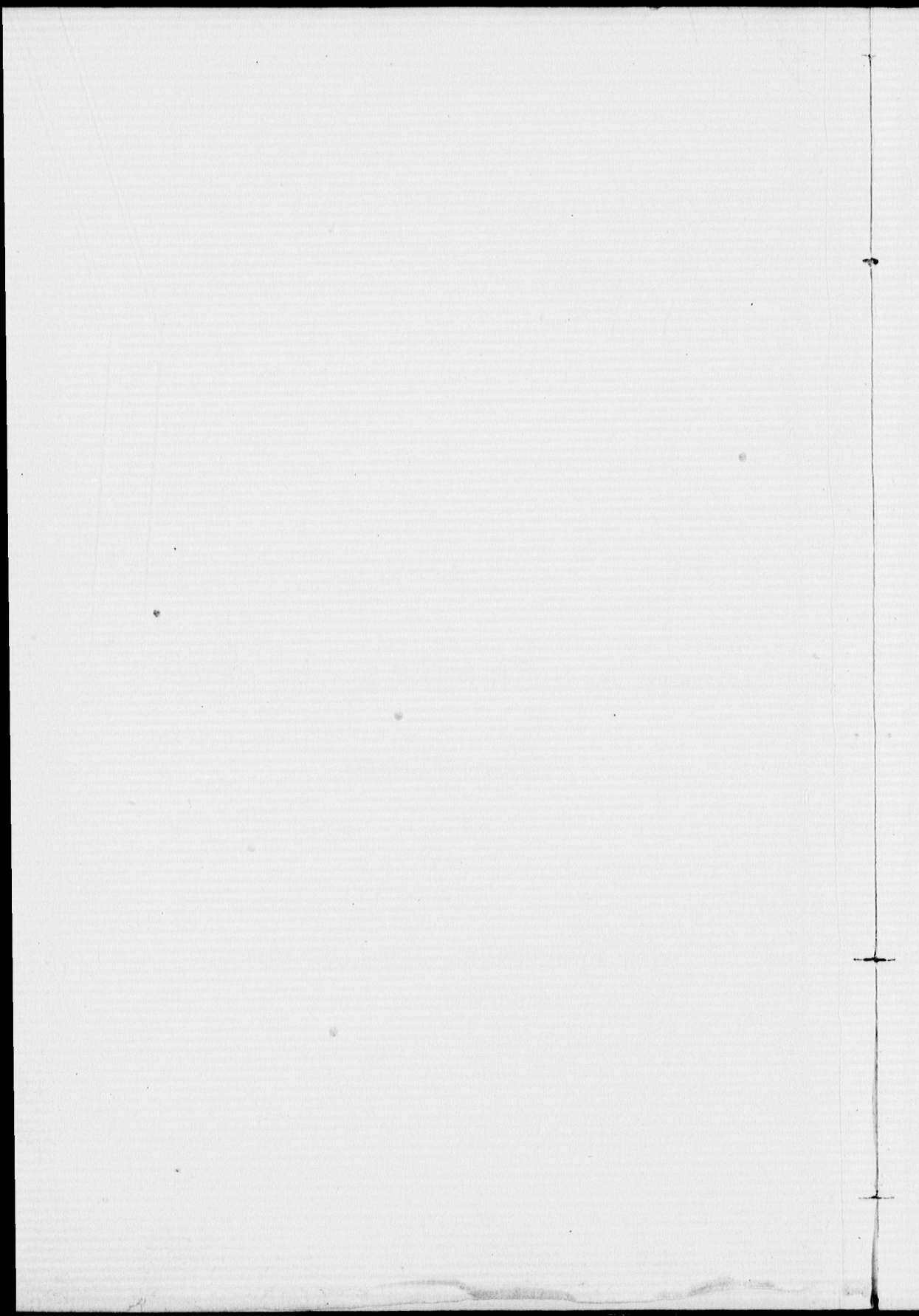
AAN

MEVROUW A. SERRUYS — DE BRUYN

EERBIEDIG OPGEDRAGEN

DOOR

DEN DICHTER EN DEN COMONIST.

I.

Door de aardsche jammerdalen,
In alle werelddalen,
 Weerklinkt de lijdensklacht
Van koningen en slaven,
Van 't wiegjen tot de graven,
 Van d'uchtend tot den nacht.

't Is lijden, lijden, lijden,
Dat op den stroom der tijden
 Met ied'ren golfslag stijgt;
Maar hooger gaan de golven
In 't menschenhart bedolven,
 Dat vol van jammer zwijgt.

Al breekt der zonne luister
Ook door het nacht'lijk duister
 Met goud en rozenrood,
Ach, lijden blijft ons leven,
En om de zonne zweven
 De schimmen van den dood.

Zal dan geen morgen dagen,
Volgt op des levens plagen
De zoete ruste niet?
Klinkt langs der wereld zeeën
Vol jammeren en weeën
Dan nooit het vredelied?

II.

't Hoofd omhoog, het hart verheven,
Uit de diepten van den nacht!
Daar verrijst een hooger macht,
Die het lijden in het leven
Overwint met koningskracht!

III.

Wie kan het lijden teug'len,
Wie overwint den dood,
Wie daalt op Eng'lenvleug'len
Ter neêr in onzen nood?

Wie zal de worst'ling wagen
Met al des levens plagen
Met jammeren en pijn,
Wie zal de worst'ling wagen
En overwinnaar zijn?

IV.

Zij, die langs de aarde wandelt
In wonderbaren gloed,
En in het diepste duister
Gods liefde loven doet.

Zij, die bij 't eerste lijden
Reeds troosteresse was,
De schoone hemeldochter
De heil'ge Charitas!

Zij schenkt het schreiend kindjen
Den zoeten lieven lach,
Waarin de droeve moeder
Weêr 't leven luiken zag.

Zij heelt het hart , gebroken
In 's levens ruwen strijd ,
Zij doet het hoofd weêr rijzen
Gebogen voor altijd.

Zij wischt der zonde tranen
Van de uitgevaste wang,
Zij lokt zelfs uit de graven
Een wond'ren levenszang.

Zij, die bij 't eerste lijden
Een troostende Engel was,
De schoone hemeldochter,
De heil'ge Charitas!

V.

— KOOR VAN WEEZEN. —

Wij kenden geen vader, geen moeder meer,
Wij kenden alleen den dood;
Toen daalde de Liefde, de teedere, neêr
En gaf onze harten het leven weêr
Ons koesterende in haar schoot!

VI.

— KOOR VAN ARMEN. —

Vragen, altijd vragen
Was ons levenslot,
Altijd, altijd dragen
Smart en smaad en spot,

Lijden was ons leven
Tot de liefde kwam,
Met haar: „geven, geven!”
Ons het juk ontnam!

VII.

— KOOR VAN GRIJSAARDS. —

Door 't leven overwonnen
Door d'ijz'ren nood verplet,
Wenkt ons de sombere aarde
Als waar'ze een rozenbed;
Maar aan de stervenssponde
Houdt heil'ge liefde wacht,
En spreidt met teed're handen
De laatste peluw zacht.

VIII.

— KOOR VAN ONGENEESLIJKEN. —

Wij slepen de keten
 Der eeuwige smart,
 Wij voelen de beten
 Der wanhoop in 't hart,
 Gedoemd en versmeten,
 Door 't leven gesard,
 Van God als vergeten
 In twijfel verward, —
 Bij al wat ons griefde
 Wie leschte onzen nood?
 Gij zijt het, o Liefde,
 Zoo eindeloos groot!

IX.

Door de aardsche jammerdalen,
 In alle werelddalen,
 Weêrklinkt der liefde lied,
 Weêrklinkt der liefde glorie,
 Die nimmer de victorie
 Aan dood of lijden liet!

X.

Niet voor mij, gij worstelaren
In des levens harden strijd,
Zwervers langs de woeste baren,
Zoekers aan den dood gewijd, —
Niet voor mij, gij martelaren
Van het onverbeden lot,
Klink' het dankbaar spel der snaren
Maar alleen, alleen, voor God!

— SLOTKOOR —

Eere zij aan God, d'Alhooge!
Eere aan Hem, die is en was!
Die der wereld heeft gegeven
't Schoonste beeld van 't eigen leven
In zijn heil'ge Caritas!

